

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena



Kapitola VIII



Nad opatským areálem se vznášela neobvyklá situace, která se projevovala skrze vrhaly stíny, které vypadaly příliš vysoké, široké nebo zkroucené na předměty, které je vrhaly. Samotné předměty se zdály být mnohem dále, než ve skutečnosti byly, a plameny pochodní vojáků se zdály mihotat příliš pomalu nebo dokonce dozadu. Jiné pohyby se zdály být stejně mimo a nová situace se projevovala i v méně závažných zjevech, jako byly mužské výkřiky, které byly tlumenými voláními pod vodou, a vytrvalé zvonění v uších mužů, když se opakovali v rozhovoru. Vyděšení oři ryli kopyty do země, jako by plachá zvířata cítila chvějící se zem. Pak tu byl zvláštní zápach – ne tak štiplavý jako šišák, ale spíše jedovatý, s příchutí opojných hub. Hluboký nádech nového vzduchu mohl snadno zmást smysly jako závratě a vůně byla stejně znatelná jako zápach blížící se bouře, jakkoli cizí jakékoli přetrvávající vzpomínce. Vskutku, nad opatstvím se vznášel nepřirozený stav, stejně strašidelný jako nově otevřená brána, která ji způsobila.

Z druhého konce nádvoří se ozýval shon výkřiků a osamělý voják běžel k ložnici a přecházel cestu pod jejími okny. Z horního patra svítila olejová lampa.

okenní křídlo patra a srazil ho k zemi. Okamžitě k němu dorazil druhý strážný. Zvedl zasaženého muže na nohy a odvedl ho z budovy. Pachatelé, dva panoši, se vyklonili z okna v patře a ukázali směrem k jejich náhlému ústupu.

Řady vojáků se hromadně pohybovaly pod zdviženými pochodněmi a obklíčily vchod do koleje, aby zabránily shromáždění kněží v útěku. Starší mnich s bílým vousem se prodral mezi vězni v rouchách, zatřásl pěstí a kázal vysokému seržantovi: „Jestli jsi služebník Páně, pak odložte zbraně a nechte nás projít!“

Seržant zakřičel na odpověď. „Vratte se do svého pokoje, mnichu!“

Mnich setrval na svém a stále křičel: „Uvažujte spíše o díle Božím a jeho služebníků než o rozkazech svého kapitána! Jen my můžeme napravit to, co jste vy muži pokřivili. Dejte si pozor na tyto svaté pozemky a ustupte, abychom mohli napravit vaši křivdu!“

Seržant přes protesty kněží zakřičel: „Vratte se do svých komnat! Jinak bude prolita krev!“ Přesto spory mezi vojáky a kněžími pokračovaly, mniši vylévali ze dveří a tlačili se ještě hlouběji do pevných řad.

„Chyťte toho kněze!“ zvolal voják a ukázal směrem k rohu ubytovny na siluetu v róbě a s kapucí. Stín se otočil a utekl. Dva strážní ho pronásledovali a vrhli se do křoví. Listí šlehalo a větve praskaly v mumlání a sténání zuřivého boje.

Mnich Mikuláš se prodral skrz roucho a zavrčel do tváře strážnému: „Nepovažujte nás mnichy za neschopné.“ Popadl strážného za vestu a škulb ho k sobě.

„Opustte nás i naše opatství!“

Nehybný voják ztvrdil čelo. „Zdá se, že jste si docela jistý sám sebou – neozbrojený...“ kněz proti armádě?“

Mikuláš se na něj zamračil a kázal: „Když se proti nám postaví vojsko, naše srdce se nebudou bát; a když se proti nám povstane válka, budeme v tom důvěřovat.“

„Sebevědomý? Nebo pošetilý?“ zeptal se ho strážný. „Vaše slova se vám možná zdají správná, ale raději byste měl poslechnout dobrou radu.“ Voják se naklonil k Nicholasi a mnich sebou trhl. „Nenuťte mě, knězi.“ Nicholas se znovu trhl a podíval se na hrot nože, který mu muž tiskl k břichu. „Vratte se dovnitř a žijte, abyste se mohli modlit další den!“

„Brzy budeš o ty modlitby žebrať, vojáku,“ poradil mu Nicholas a ustoupil za zeď hábitů.

„Zbraně připravené,“ zařval vrchní seržant. S meči a dlouhými noži zablíkalo ve světle pochodně. „Sevřete řady!“ Vojáci se jako jeden celek shromáždili k ubytovně vchod a zatlačili mnichy zpět do budovy. Zabarikádovávali dveře, načež seržant před ně shromáždil řadu strážů. Zbývající muže pak seřadil po obvodu celé budovy a vytvořil zeď strážů s pochodněmi, které střežily její četná okna.

Na druhé straně opatství a před budovou, v níž se nacházel vchod do katakomb, se na nádvoří mezi pochodněmi choulilo téměř dvacet vojáků. Poté, co už dávno ztratili veškerou naději, že Lazara v tunelech krypty najdou, zanechali pátrání a shromáždili se, aby prohlédli horní části katedrály. Zářící zjevení se hemžila na zvonících a procházela se mezi mnoha řadami groteskních soch. Většina mladých mužů byli čerstvými posilami do roty Jeho Veličenstva královské gardy kapitána Bournea . Mezi nimi stál starší stříbrovlasý voják a na rozdíl od ostatních se pozornost velitele soustředila na něco jiného. Zatímco mladý strážný držel pochodně, starší muž zkoumal zkroucenou hromádku křehkých stránek. Nakonec se otočil ke strážnému a zeptal se ho: „A tyto pergameny byly v posteli ďábelského chlapce?“

„Ano, našli jsme je schované v slámě,“ odpověděl strážný. „Nevěděl jsem, že čtete.“

„Můžu,“ prohlásil starý důstojník. „Do jisté míry.“

„Tak co tam je napsáno?“

Důstojník znovu položil papíry a odsunul je od obličeje, zatímco mhouřil oči pod světlem baterky. „První stránka vypadá jako dopis napsaný uvězněným duchovním, který byl jakýmsi překladatelem.“ Sklopil zrak ke spodní části pergamenu .

„Soudě dle jeho představy si říkal Naramsin.“

„A co je na ostatních stránkách?“ zeptal se mladší muž.

Důstojník zavrtěl hlavou. „Nedokážu přečíst písmo. Všechny ostatní stránky obsahují jakési cizí písmo – nic, co jsem od té doby četl.“ Prolistoval zbývající stránky. „A symboly se zdají být všechny stejné, ale zároveň odlišné. Možná to ani nejsou slova.“

Mladý strážný se naklonil k uchu staršího muže a zašeptal: „Vím, proč nedokážeš přečíst ta slova. Říkám ti, že je to jazyk samotného ďábla!“

Důstojník se odtáhl a přimhouřil oči. Pak spěšně sroloval stránky a napomenul ho. „Vy ani neumíte číst, a přesto tvrdíte, že znáš ďáblovu znamení?“

Mladší voják se bránil a ukázal na střechu katedrály. „Jak by to mohlo...“

„Čemu jinému vysvětluješ ty létající duchy, ne-li dábelskému chlapci a jeho tajným kouzlům dábelské řeči?“

Nedaleký strážný se před důstojníkem zastal svého tvrzení. „Mluví pravdu! Mohou to být jen duchové ze samotné pekelné jámy!“

Zcela frustrovaný se důstojník otočil a zeptal se ho: „Viděl jsi někdy ducha, synu?“

„Ne,“ přiznal muž.

Důstojník chytil muže za paži. „Byl jsi někdy v pekle, synu?“

Muž odpověděl: „Já... Ne. Přesto každý ví...“

„Tak jak tam můžeš stát a tvrdit, že vidíme duchy z pekla?“ Starý voják pustil paži, založil si ruce v bok a vzhlédl. „Já sám jsem nikdy neviděl nic jako duchy, dábly nebo pekelný oheň; přesto jsem si nezvykl šířit mezi těmito muži strach a lež. Pravda je, že nikdo z nás neví, čeho jsme tady svědky.“

Dveře se rozlétly a vojáci se otočili a spatřili dva klopýtající strážce směrem k nim. Strážce se zhroutily na všechny čtyři a zalapaly po dechu. Vojáci je obklíčili a zachraňovali jejich hořící pochodně ze země, kam je strážce upustily. Jeden ze strážných, převážně kašlaje, je informoval o zuřícím požáru hluboko v katakombách. Zalapal po dechu, vzhlédl a dodal: „ Kvůli kouři už nic nevidíme .“ Pod světlem pochodní vojáci viděli černé slzy a bílé pruhy stékající po tvářích pokrytých sazemi.

Mladší muž se znovu obrátil na důstojníka a ukázal směrem ke dveřím. „A jak byste si vysvětlil kamenné tunely, které vzplanuly, když ne démonickou magií?“

„Dábelského chlapce?“

Vojáci proběhli kolem důstojníka a hledali oheň, a když se mladší muž otočil , aby je následoval, chytil ho za paži a málem ho strhl z nohou. Vzal mu pochodeň a řekl: „Nebudu stát ve tmě, zatímco ty budeš honit plameny, chlapče.“

„Nechceš snad hledat oheň?“

Flegmatický důstojník se zasmál. „Možná byste jim mohli dát chvílku, aby se vrátili, oslepení a dusící se. A pokud se jednomu z nich podaří zadržet dech dostatečně dlouho na to, aby našel oheň, asi ho nenapadne, co by pak udělal, a ani by se nevymočil do plamenů, než by utekl z kouře.“ Zavrtěl hlavou a gestem ukázal ke dveřím. „Ale přidejte se k nim, pokud vám to jinak vadí.“

Mladý muž vběhl do dveří. Důstojník se otočil k oběma mužům, kteří stále

dusil se na zemi. „No, nechceš jít za nimi ostatními?“

Jeden z nich se s námahou postavil na nohy a odpověděl: „Zůstáváme tady.“

„Když je tvým průvodcem bolest, učíš se ve spěchu,“ poznamenal pobavený voják, než se zhluboka nadechl. „Tak se ke mně přidej. Hledám vodu a spoustu věder.“ Tři muži se vydali k refektáři a hledali opatskou studnu.

Seržant opustil ubytovnu a strnulým krokem pochodoval k lázním. Když se blížil k přední části budovy a shromáždil se k několika vojákům, zvolal: „Zajistil jste si příznání?“ Seržant vstoupil mezi ně a pochodně se rozestoupily a odhalily malého, špinavého, jednorukého vojáka bez pravé nohy. U jeho nohou stál...

Vzlykající Thateus seděl na zemi, zády opřený o zeď lázní. Muž se otočil, utíral si z prstů krev a vlasy o nohavici. Odpověděl seržantovi drsným hlasem. „Ještě neprozradili, kde se nachází ďábelský chlapec. Nicméně se brzy zhroutí, pane.“

Seržant si všiml roztrhané a zablácené kapuce na obličejí na zemi u svých bot. Pak se rozhlédl po okolí a zahlédl strážného, který stál odděleně od ostatních mužů s tváří znepokojeného výrazu. U jeho nohou ležel další znetvořený chlapecký duchovní, zlomený a téměř nahý. Nebýt stálé mlhy Miguelova dechu, chlapec by mohl být...

malá mrtvola. „Vaše světlo,“ přikázal seržant a vzal si pochodeň od nejbližšího vojáka. Dřepi si před Thatea, prohlížel si jeho groteskní vzhled a pak nabídl: „Řekněte nám, kde se skrývá panoš Lazar, a můžete se vrátit do ložnice.“

Thateus jen plakal. Jeho hlava se kymácela, jako by byla příliš těžká na to, aby ji udržel vzpřímeně. „Dobře,“ řekl voják, vstal a otočil se, než informoval jednorukého muže: „Nenech se jeho vzhledem odradit. Je to jen kluk a kluci se dají zlomit.“

Vojáci si povzdechli a zavrtěli se na místě, přemýšlejíc o té trapné chvíli s bolestným a vlečným plynutím času. Zeptal se vojáka s chybějící paží. „Kapitán zůstává v kostele?“

„Neviděl jsem ho,“ odpověděl muž. Seržant si prorazil cestu mezi strážemi a odplivl si: „Najděte rovnováhu! Očekávám doznání – ne mrtvé chlapce. A nesahejte na...“ mnich.“

Jednoruký voják se rozhlédl a zeptal se: „Jaký mnich, pane?“

„Už je na cestě,“ odpověděl seržant, zastavil se vedle bezvědomí a odhalil Miguela. Nařídil strážnému, aby ho přikryl, a muž si prudce svlékl vestu. zabalil chlapce. Seržant s kývnutím na souhlas zmizel v temnotě nádvoří.

V severním rohu opatství stáli ozbrojení vojáci na stráž u bočního vchodu do katedrály jako řada soch. CINK! Malý kamínek se odrazil od helmy jednoho z

strážce a on se zadíval do tmy. BUM! Větší kámen narazil do helmy jiného vojáka a srazil ji na stranu. Vrhel se vpřed, popadl rukojeť meče, a hledal ve stínech viníka.

„Vrhač kamenů,“ zašeptal první strážný.

„A já ho podříznu na požadovanou velikost,“ zavrčel druhý strážný, uvolnil zbraň a klesají zpět do řad.

Havárie! Obrovská část horní římsy katedrály se uvolnila a explodovaly trosky. poslala muže pryč. Když lavina ustoupila, leželi na zemi, pohmoždění, omráčení a němě zírali na střechu.

Rozzuřený kapitán Bourne vtrhl dveřmi katedrály. Posvítíl pochodní nad nehlídaným vchodem a objevil své zaprášené vojáky ležící na nedalekém pozemku.

sténali, třeli si temene hlavy a vzhlíželi vzhůru. Muži vyskočili na nohy a spěchali zpět na svá strážní stanoviště poházená troskami ve stejném okamžiku, kdy dva rozčuchaní mniši vyšli ze dveří kostela a zakopli o uvolněné kameny. Bourne se od dveří vzdálil a vstoupil mezi spadlé kameny – největší z nich by mohl člověka snadno rozdrtit. Clodius a Greville ho následovali. Kapitán zvedl zrak a zjistil, že chybí široká část římsy střechy. Nakonec se vrátil k řadě vojáků, chytil za paži nejvyššího strážného a zeptal se ho: „Nerozkázal jsem vám, abyste tyto dveře zajistili?“

„Odpustte mi, kapitáne,“ odpověděl voják. „Kostel nás v tu chvíli málem zabil.“

Bourne s ním zatřásl. „Zatracený kostelní kámen! Pustil jste kardinála projít?“

„Vskutku, pane. Prohlásil jste, že těmito dveřmi nikdo nesmí vstoupit. Kardinál vyšel, prý na váš rozkaz, aby přivedl na pomoc jiného mnicha.“

Kapitán zatnul zuby a zavrčel mu přímo do obličeje. „Žádný takový rozkaz jsem nevydal.“

Clodius se rozběhl k nim. „Kapitáne, všimli si vaši muži, že kardinál s sebou nese pážata?“

Bourne povolil stisk. „Odpověz mnichovi.“

„Ano, mnoho papírů.“

Greville si osušil oči a konečně se vzpamatoval. Protřel si zátylek a přemýšlel o zvláštním jednání kardinála Blasiho. „Pak šel do koleje pro mnicha? Kapitáne, byli jsme k dispozici a schopni mu pomoci.“

„Odešel na kolej?“ zeptal se Bourne.

„Ne, pane. Šel k severní bráně opatství,“ připustil voják a ukázal jím směrem. „Vypadal zraněný – potřeboval pomoc, jak řekl.“

Bourne vystrčil vojáka z formace a praštil ho o zeď vchodu. „Ty zatracený kozle! Zbrojnoš zavřel mnichy v koleji! Jediná budova za zdí opatství –“ Kapitán se zarazil a otočil se ke Clodiovi s přimhouřenýma očima. Ve světle pochodně mnich sledoval, jak mu z obličeje mizí krev. Bourne vojáka pustil a zavrtěl hlavou nad začínající možností. „To by neudělal – rozhodně ne kardinál.“

Vykročil ke dveřím a zakřičel do nitra katedrály: „Všichni se shromážděte na pozemku pod velením seržanta!“ Když se z kostela vyhrnula stovka mokrých a špinavých vojáků, Bourne tři z nich stáhl.

stranou. „Vy muži mě doprovodíte. Připravte si zbraně.“ Otočil se ke Clodiovi a píchl mu prstem do hrudi. „Pokud nezískám tohoto kardinála...“ Bourne se pak rozběhl k severní bráně opatství, tři vojáci v patách. U brány se krátce zastavil, zeptal se stráží, které tam stály, zatřásl pochodní a srazil k zemi vrátného, než vyběhl z opatství. Konečně zpomalil na svižný krok a popadl dech, když se blížil ke stájím.

Uvnitř stájí funěli a dupali plaší oří, okusovali si uzdy a tahali za připevněné otěže. „Kapitán se blíží,“ zvolal jeden z několika vojáků zodpovědných za zabezpečení oří a budov. Muži pobíhali po stájích a zaujali svá místa a nejstarší voják se postavil do pozoru u vchodu do stodoly.

„Zatkněte kardinála!“ zvolal Bourne a blížil se k vojákovi.

„Kapitáne?“ zeptal se ho voják.

„Není tady?“

„Ne, pane.“

Bourne se zastavil a zmateně se podíval zpět k opatství.

„Už je na cestě, kapitáne,“ dodal voják.

Bourne se otočil. „Jistě jste mu nedovolil jen tak odejít!“ Vběhl do stájí, posvítit si baterkou a prohlížel si interiér.

Voják ho následoval. „Jede do vesnice Murat – přivést mnicha, jak jste rozkázal.“

„Žádný takový rozkaz jsem nedal, ty imbecile!“ Bourne plácl do sloupu stodoly a zíral na prázdnou prostor mezi řadami zapřažených koní. „Kde je ten můj?“

Voják zaváhal s odpovědí. „Jeho Eminence – ehm – kardinál tvrdil, že jste si přál – řekl, že jste mu nařídil, aby si vzal vašeho – byl to spolehlivější kůň.“

Bourne odstrčil vojáka dozadu. „Samozřejmě, že by to mohl říct!“ Prohlédl si tváře ostatních strážných ve stáji. „A měl by pravdu, kdyby to předpokládal – jakožto kůň vašeho kapitána!“ Zavrtěl hlavou a téměř se nevěřícně zasmál. „Dal jste mu mého vlastního koně?“

„Je to kardinál Svatého stolce, kapitáne,“ odpověděl strážný. „Nepřišli jsme tu proto, abychom Jeho Eminenci pomáhali?“

Bourne se zhluboka nadechl. „Vskutku, jak jsem zapomnětlivý,“ řekl s kývnutím hlavy, než se obrátil k ostatním mužům. „Připravte se, čtyři oři – ti nejrychlejší a nejlépe odpočatí.“ Vybral čtyři muže. „Pronásledujete.

Zajměte kardinála i s jeho dokumenty. Připravte se.“

„Vy se můžete projet.“ Muži se shromáždili u zdi stodoly a ulevovali si, zatímco jim kapitán dával další pokyny přes bublavé zvuky. „Je tu jen...“

jedna cesta, která vede z tohoto opatství. Chci, abyste se vy dva, kteří jste menší, pohybovali jako vítr a zbytečně zpomalili, dokud nedorazíte k Muratu. Poté se vrátíte zpět a povedete své koně pouze pod rouškou stínu, zatímco budete tiše hledat na kraji silnic a v houštích zraněného kardinála, který se ukrývá.“ Poklepal dva větší vojáky po zádech. „Vezmete si toho pomalejšího z koní a pojedete klidně.“ směrem k vesnici a nepředběhnete ani dva muže, kteří jdou před vámi – víte, co očekávám. Chci, aby mi byl kardinál i se všemi jeho dokumenty vrácen – a bez újmy byt' jen na malíčku.“

„Ano, kapitáne,“ odpověděli, sebrali se a připravili své koně.

Bourne si sundal helmu, uhladil si vlasy dozadu a pohlédl na prázdné místo, kde byl naposledy uvázaný jeho osobní oř. Otočil se zpět ke staršímu strážci s ohněm v očích.

„A ze všech koní v těchto stájích vás kardinál přesvědčil, že si má vzít jen jednoho – mého – a od Murata přivést údajného kněze?“

„Odpustte mi, kapitáne,“ odpověděl voják a odvrátil zrak od palčivého pohledu.

„Kdybychom věděli—“

„Prask!“ Bourne se otočil a praštil vojáka přílbou o hlavu, čímž ho srazil k zemi, a pak hodil přílbu na hrud' bezvládného muže .

„Já a kardinál ne! Já a svatý ne!“ zařval Bourne. „Já a Bůh ne! Vaše rozkazy pocházejí jen ode mě – jen ode mě!“

Jezdecký voják pobídl svého koně k postupu. „Už vyrazíme, kapitáne?“

„Pospěšte si!“ křičel Bourne a mávl jim pokynul, aby jeli dál. Čtyři muži na koních vyběhli ze stáji a dupot kopyt jejich koní slábl do noci. V přetrvávajícím

V tichu se zdánlivě nehybný Bourne opřel o stabilní sloup a zahleděl se k nebi, kde spatřil kulatý měsíc – a viditelně uvnitř sebe zachycoval dokonalou podobu bezkožné tváře mnicha Gratea.

Bourne opustil stáje se svými třemi vojáky. Sotva vstoupil do brány opatství a nařídil mužům, aby se připojili k existujícím řadám vedle katedrály, když se k němu shromáždil dav vojáků a kněží: Clodius, Greville, vysoký seržant a starší, stříbrovlasý důstojník. Bourne se zeptal vysokého vojáka. „Dovedu si představit, že kněží Je kolej zabezpečená?

„To je pravda, kapitáne. A tlustý mnich je v mé vazbě – v lázních.“

Bourne přikývl a plácl ho po paži. Otočil se ke starému důstojníkovi. „A co pátrání po ďábelském chlapci?“

„Prošli jsme každou tunel, kryptu a podchod – a ani stopy po něm. Navíc teď v tunelech hoří oheň. Nashromáždil jsem vědra vedle opatské studny,“ navrhl muž a ukázal směrem k refektáři. „Mám uhasit plameny?“

Kapitán si prohlédl zem, než odpověděl. „Ne, ať hoří.“ Podíval se přímo na důstojníka.

„Chci, aby katakomby byly zapečetěny a střeženy. Pokud se skrývá v tunelech, pak já...“

„Vykouřím ho.“ Bourne luskl prsty a ukázal na jižní bránu opatství.

„Vezměte zbývající muže a obsadte hřbitov. Obratě každý kámen. Vyčistěte každý strom.“

„Jestli ho ani tak nedostanete, umístíte do stínů několik stráží, aby tajně střežili pozemek a hledali po něm jakékoli známky.“ Bourne se zhluboka nadechl, přikývl a nahlas, byť jen pro sebeujištění, řekl: „Brzy bude muset hledat úkryt.“

Clodius přistoupil k vojákovu a odkašlal si. Důstojník odpověděl a uklouzl.

Naramsinovu svitek křehkých stránek zpod roucha. „Tady je tohle, kapitáne,“ nabídl a podal svitek Bourneovi. „Před požárem jsme našli tyto papíry schované v chlapcově posteli.“ Ukazováčkem ukázal mezi Clodiem a Grevillem. „Tito mniši je považují za smysluplné – možná i užitečné.“

Bourne se na Clodia ostře podíval. Podal Grevilleovi pochodeň, rozvinul pergameny a nařídil důstojníkovi, aby zahájil prohledávání hřbitova. „Budu v lázních. Přiveďte ďábelského chlapce, pokud ho chytíte.“

„Ano, kapitáne.“ Starý voják se s rychlou úklonou rozloučil.

Bourne nařídil seržantovi: „Vezměte muže z katedrály. Přiveďte je do kolejí a zdvojnásobte své řady.“

„Ano.“ Vysoký seržant přikývl a odcházel.

Bourne pod Grevilleovou pochodní prohlížel Naramsinův dopis, zatímco seržant shromáždil stovku vojáků a pochodoval s nimi přes nádvoří.

Konečně promluvil Clodius. „Jestli vám to dovolí, kapitáne, rádi bychom si s vámi promluvili.“ Bourne jen přikývl a pokračoval ve čtení.

Greville zavrtěl hlavou a dodal: „Za ta léta jsem si to nikdy neuvědomil, a měl jsem to alespoň tušit, že Lazar je skutečně přeživší groteska – Matka Boží!“

Ivan ho schoval pod zakrytou tvář v katakombách, protože sluneční světlo by ho jistě zničilo. Teď, když vezmeme v úvahu všechno, to všechno dává dokonalý smysl.

Nenápadné signály byly všude – možná jsme se kolektivně rozhodli je ignorovat.“ Odklonil se. a pohlédl vzhůru, k řadám soch na střeše katedrály.

Bourne chytil Grevillea za ruku a krátce zamířil baterkou nad stránky, zatímco četl poslední zbytek Naramsinova dopisu. Pak spěšně stránky znovu sroloval a přimhouřil oči.

Clodius. „Během mého pobytu ve vašem opatství jste se stal mým jediným a největším rozptýlením.“ Bourne plácl pergamenovou svitku do ruky a opakovaně to dělal, zatímco si představoval, že od otravných mnichů, které si zvykl nenávidět, uslyší ještě jedno slovo .

Clodius ztuhl. „Prosím vás, kapitáne. Ty pergameny jsou velmi staré a křehké.“

„Možná bych mohl být pověřen jejich úschovou?“ Clodius sáhl po svitku stránek , ale Bourne mu je s mračením vytrhl. Zasunul si je do vesty a jemnějším tónem navrhl dohodu. „Vy dva mě můžete doprovodit do lázní a podělit se o to, co o papírech víte. Nicméně výměnou za mou audienci očekávám vaši plnou asistenci v lázních. Mám v úmyslu vynutit si od tlustého mnicha doznání ohledně pobytu Dábelského chlapce.“

Clodius krátce pohlédl na Grevilla a přikývl. „A my vám pomůžeme, kapitáne.“

„Ten tlustý mnich,“ prohlásil Bourne, „jak si vlastně říká?“

„Delon,“ nadhodil Greville. „Delon Odino. Je také starším mnichem a dobře zná Strážní kámen.“

Clodius dodal: „A Groteskní – dábelský chlapec, kterého hledáš – odpovídá na jméno „Kapitáne, Lazare.“

„Odino,“ poznamenal Bourne a práskl klouby prstů, když pochodoval k lázním.

„A teď mi povězte o těch papírech.“

Greville osvětloval cestu, když Clodius informoval Bournea o tom, co drží. „Ty dokumenty byly napsány Groteskním před téměř třemi sty lety. Z toho, co jsem shromáždil o prvním stránka, tato groteska přeložila označení Gatestone v plném rozsahu. Nyní poslouchajte

Já, kapitáne – stovky starších mnichů od té doby shromáždily nespočet vazeb ve snaze rozluštit označení. Jelikož jsme také starší mniši, i naše vlastní vazby ležely ve skriptoriu uprostřed nezveřejněné sbírky děl. V celé historii tohoto opatství žádný mnich nikdy označení nepřeložil, nebo jsme to alespoň tušili. Nyní se dozvídáme, že se zdá, že jeden grotesk uspěl tam, kde stovky z nás selhaly . Navíc Lazarus je grotesk. Jak jsem viděl, umí číst a psát v několika jazycích. A vaši muži našli u něj papíry. S ohledem na to jsem si nyní jistý, že označení na Vstupním kameni jsou v jazyce, který dokáže rozluštit jen grotesk.“

Bourne se zastavil a otočil. „Víš, proč jsem kapitánem královské gardy Jeho Veličenstva?“ S bystrým odporem si Bourne odpověděl sám na svou otázku. „Vidím věci takové, jaké jsou, nebo jaké by mohly být, a nikdy takové, jaké nejsou.“ Clodius ustoupil a zíral na jizvu na kapitánově tváři, zatímco pokračoval. „Říkáš , že dábelský chlapec je grotesk a že jen grotesk dokáže rozluštit jeho znaky.“

Kardinál však neměl ani uši kočky, ani zuby psa a prokázal, že je docela dobře schopen ovládat ten kámen s vlastními papíry. A protože si vzpomínám, že jeho slova byla latinská, jsem si jistý, že buď mi jen ztrácíte čas groteskními historkami, nebo tento kardinál přeložil označení, když vy všichni kněží jste selhali. Tak co z toho?“

Greville zavrtěl hlavou. „Viděl jsem kardinálovy stránky. Byly stejně staré jako ty, které máte vy, kapitáne. Proč by mohl psát svá slova na tak křehké a jemné listy?“ Greville se obrátil ke Clodiovi. „Myslím, že ne. Jako kardinál Vyšší rady má neomezený přístup k archivu apokryfů.“ Clodius přikývl. „Mohlo by být, že překlady, které má, byly rovněž napsány tímto naramsinským klerikem?“

Bourne vytáhl z vesty srolované stránky, rozvinul je a zeptal se: „Takže s těmito stránkami máte prostředky k uzavření kamene – i bez kardinála a jeho pážat?“

Clodius odpověděl: „Ano i ne, kapitáne. S těmito stránkami bych mohl mít prostředky k uzavření Brány; pokud jsou však mé podezření správné, budu potřebovat společnost Lazara – Groteskního panoše – aby mi sloužil jako tlumočník.“ Bourne se prohrabával stránkami a viděl jen znaky podobné hieroglyfům. Jeho nálada se zhoršila. „Přesně tak, kapitáne,“ přikývl Clodius, důstojně zvedl bradu a stroze se usmál. „Stránky obsahují pouze znaky – žádné překlady. Než budeme moci pokračovat, musíte nám Groteskní knihu doručit. A teprve se uvidí, zda se tak stane.“

Bourne se kousl do rtu, spěšně sroloval stránky a zastrčil si je pod vestu.

„Vpřed,“ popadl Clodiusovo roucho za dvě hrsti a trhl mnichem k sobě. Greville ustoupil, jeho vyděšený pohled upřený na žhnoucí zelené kapitánovy oči, zatímco káral Clodia za jeho šikany. „Zdá se, že se snažíte mě vykreslit jako nějaké hloupé publikum – visíte na každém slově svého pomalu se rozvíjejícího příběhu!“ Zesílil stisk a přitáhl si zkamenělého mnicha ještě blíž k vousům, dokud Clodius neucítil kapky slin a horký dech každého jeho slova. „Nebo si mě možná představujete jako jakousi ubohou postavu v příběhu, který vědomě vleketé, i když mi zbývá jen pár slov! Což je ono?“ Zatřásl s ním.

„Vskutku ne!“ zalpal po dechu Clodius a prosil ho. „Odpustte mi, kapitáne. Chci vám jen pomoci!“

Bourne, spokojený s mnichovou podřízeností, ho propustil. „A také to uděláš.“ Clodius si upravil roucho, zatímco Bourne otevřeně probíral svůj plán s Grevillem.

„Jelikož mám na kameni stopy, vyslechnu teď tlustého mnicha, vyhledám a zajmu ďábla a nechám ho přeložit slova potřebná k uzavření kamene.“

Bourne se otočil ke Clodiovi a ukazovákem mu poradil: „Od této chvíle mi budeš říkat jen to, co musím vědět, a ani slovo víc, ani slovo míň – abych nezapomněl, že jsi muž ve vojenském řádu. Chápeš, co tím myslím?“

Clodius přikývl a oba mniši si krátce vyměnili pohledy, než se rozběhli za Bournem, který se nyní řítí k lázním. Kapitán obešel přední roh lázní za zvuků řevu Odina, volajícího zevnitř budovy.

„Nic nevědí, říkám! Nechte kluky jít. Pojdte sem a udělejte mi totéž.“

Ulomím ti tu jedinou zdravou ruku!“

„Dost,“ vyštěkl Bourne. Jednoruký voják pustil Thatea a vyběhl ven, strnule se postavil do pozoru, když panoš sklouzl po zdi. Zpoza vzdáleného rohu lázní se náhle objevilo několik strážů a představili se připravené.

muži. Kapitán se podíval na Thateuse a Miguela, než se vojáka vyslýchal. „Cože?“

„Co to je za činy a na čí rozkaz?“

„Vynucujeme z vás doznání, pane, abychom zjistili, kde se démonický chlapec nachází.“

Bourne vzal Grevilleovi pochodeň a vtiskl ji vojákovi do ruky. Náhle se vnitřní tmou budovy rozlehl Odinův hlas. „Není tu nic, co by se dalo...“

„Vytáhněte! Rozvažte mě a já vám vytáhnou i druhou ruku. To je všechno, co s tou ptačí nohou dokážete sebrat, abyste mlátili mladého panoše!“ Jednoruký voják jen protočil panenky a ignoroval Odinova posměšná slova, když kapitánovi sděloval, že jeho rozkazy pocházejí od seržanta. Bourne vrhl zjevný pohled mezi oběma...

zbité panoše, než odpověděl. „Z jejich vzhladu víte stejně málo jako na začátku. Pokud je však chcete zabít pod záminkou vynucení doznání, pokračujte v tom.“ Ukázal na Thatea a pak na strážce. „Možná by každý muž před vámi chtěl být svědkem vašich přísných metod.“

„Já... ehm... myslím, že se nechtějí přiznat, kapitáne,“ připustil voják. Bourne se mu naklonil do tváře a zavrčel: „Takže možná nevědí, kde se nachází? Co si myslíš?“

„Ano, kapitáne,“ odpověděl voják a prudce se zastavil do pozoru.

„Tak odvedte tyhle kluky zpátky na kolej!“

Voják se s pochodní otočil, krátce se sklonil nad Thateem a pak se znovu postavil. Uvědomil si, že nemá žádnou volnou ruku, aby chlapce zvedl na nohy. Greville se ušklíbl a Clodius se na něj zamračil. Bourne nařídil vojákům, aby zbité chlapce odnesli do koleje. Zbytek postavil před vchod do lázní a pak zašeptal jednorukému muži: „Jsi můj pochodeňář. Naučíš se správnou metodu, jak ze mě vynutit doznání.“ Doprovodil strážného do budovy.

Stíny se rozprchly a sondážní světlo pochodně odhalilo zarudlého a špinavého Odina, jehož zápěstí byla připoutána k dřevěnému sloupu uprostřed podlahy lázní. Bourne přistoupil k mnichovi a prohlížel si ho. Levý rukáv Odinova roucha byl roztrhaný a stál jen s pravým sandálem na nohou, druhou nohu bosou. „Prosím, odpustte mým mužům, jestli se k vám chovali hrubě. Uprostřed naléhavých povinností někdy zanedbávají běžné slušné chování.“ Poplácal Odina po rameni. „V okamžiku, kdy vás dostanu zpět do ložnice a obleču do čistého oblečení, nechám ty, kteří jsou za vaše špatné zacházení zodpovědní, přísně potrestat.“

Odino zavrčel. „Možná byste je mohl napravit, jako jste to udělal s bratrem Ivanem?“

Bourne zatnul čelist a oba se v záři pochodně podívali jeden druhému do očí. Obešel svázaného mnicha a pečlivě si ho prohlédl. Odino zahlédl Clodia a Grevilla, jak vycházejí ze stínů. „Co tady děláte, vy fňukající roucha? Nevíte snad, že?“

„Mám dohlížet na katakomby?“ Clodius se na Odina podíval svrchu povýšeným pohledem patricia .

Bourne vstoupil Odinovi do tváře. „Mé povinnosti ani starosti nespočívají na tobě. Přeji si, abys...“ „...kněží tohoto opatství by se mohli dotknout další újmy.“ Ukázal na Clodia a Grevilla. „Vidíš? Tvoji bratři z řad vojinů se mohou volně pohybovat po opatství.“ Greville si založil ruce na prsou a pokrčil rameny. Odino se na kapitána zamračil, protože věděl, že...

Jeho vojáci uvěznilí kněze a panoše v koleji. Bourne pokračoval: „Okamžitě vám přestřihnu pouta. K tomu však od vás požaduji malý skutek. Hledám panoše, který se ozve jménem Lazarus. Řekněte mi, kde je, a já vás pošlu na cestu.“ Bourne se naklonil blíž a zašeptal sputanému mnichovi: „Dávám vám své slovo kapitána Jeho Veličenstva .

Odino se mu posmíval vlastním šepem: „Jdi se zeptat jeho otce, kde je!“ Plivl Bourneovi do vousů. Kapitán stáhl pěst, ale stejně prudce spustil paži. Otřel si tvář a zamával, čímž přivolal Clodia a Grevilla. Oba mniši se přiblížili a když si všimli srolovaných stránek v Bourneově vestě, Clodiův chamtivý pohled na ně upřel, i když kapitán mluvil. „Dovolím vám strávit nějaký čas v opuštěné společnosti mnichů, aby zvítězila ušlechtilost kněžského rozumu.“ Bourne se chopil slova.

pochodeň od stráže a podal ji Grevilleovi, přičemž dodal dostatečně hlasitě, aby ho Odino slyšel: „Dokud má ještě zuby v hlavě.“ Odešel z lázní a nechal tři mnichy sami sobě.

Clodius oslovil Odina s úsměvem a laskavým úsměvem. „Měli jsme neshody a já osobně tě prosím o odpuštění.“

„Odpust?“ zeptal se Odino nevěřícně. „Tvojí rukou Ivan zemřel a já jsem připoután k tomuto místu! A co ten ubohý osud, který jsi mi uštedřil?“

Lazare – nyní opuštěný a odsouzený k záhubě? Jako bratr v lásce, nemáš vůbec žádný zájem ani stud – žádný soucit ani slitování – zvláště pro chudáka Lazara?“

Clodius se podíval na Grevilla, než se začal bránit. „To kapitán nařídil vaše zatčení.“

„Dobře vím o vašich úmyslech,“ zvolal Odino. „Pokoušíte se kardinála poštvat proti Ivanovi a mně ve snaze ochránit svá místa dozorců.“

„katakomby!“ zafuněl Clodius zaskočeně. Odino se ohlédl přes rameno a upřel zrak na latrínu, kterou Ivan použil k předstírání útěku. „Clodie, prosím tě. Jako služebníci v Kristu a bratři tohoto opatství, rozvaž mě – dovol mi osvobodit se. Víš , že bych ti na oplátku nabídl totéž.“

Greville ukázal směrem ke vchodu. „Kapitán je hned venku a já si nepřeji být svázán s vámi!“

Clodius souhlasil a dodal: „Neexistuje žádná pohotová úniková cesta.“

„Existuje způsob, Clodie. Můžeš mi pomoci, aniž bys vypadal, že se toho účastníš. Mohu tě ujistit...“

„Dost,“ zvolal Clodius. „Kapitán vás propustí, až se přiznáte, kde se Lazar nachází.

Mluvím jménem každého mnicha v tomto opatství, když vás žádám, abyste s tím skončili.“

pošetilost."

„Čekáš snad, že se ho zřeknu?“

„Opouštíš nás všechny, včetně sebe! Kapitán zabil Ivana za to, že se mu postavil na odpor. Neopakujte jeho chybu. A teď mi řekněte, kde se Lazar skrývá!“

Odino sklopil zrak, viditelně poražený. Zkoumal podlahu a slabě se usmál.

„Možná mluvíš pravdu. Dáš-li mi slovo jako muž Boží, že chlapci neublížíš, tak tě k němu odvedu.“

Greville vykročil vpřed, ale Clodius ho chytil za rukáv. „Máš nás snad za blázny, Odino? Kapitán tě už moc dychtí propustit, až bude Lazara v jeho vazbě.“

Odino se zadíval na vchod do lázní a zašeptal: „Nemohu se Lazara opustit – kapitán ho zabije stejně rychle jako Ivana. Slib mi ale, že ho vyvedeš z opatství a já ti řeknu, kde se skrývá. Lazarův osud je ve tvých rukou!“

Oba mniši si vyměnili pohledy. Clodius souhlasil. „Dobrá tedy. Dávám vám své slovo.“ že Lazar opustí pozemek opatství. A teď mi povězte, kde je.“

Odino přikývl a zašeptal bezcharakternímu mnichovi: „Jsi dobrý muž, Clodie. Já jsem.“

„jsem ti zadlužený. Lazar se schovává v—“ Podíval se na dveře a záměrně zamumlal zbytek slov.

„Ještě jednou, jestli dovolíte,“ poznamenal Clodius a přiblížil se. „Kde je?“

Odino se opřel zády přímo o sloup a znovu zašeptal: „Lazar se skrývá—“ Patou nohy praštil Clodia do hrudi. Kněz odletěl dozadu, kutálel se po podlaze a chytil se za hrud. Greville běžel na pomoc svému sípajícímu mentorovi.

„Nejsem žádný Jidáš Iškariotský!“ zavrčel Odino. „Ochraňoval jsem Lazara. Nikdy se ho ani jeho otce nezřeknu – kvůli nikomu – a už vůbec ne kvůli vojákům a jejich loutkovým kněžím!“

„Kapitáne,“ vykřikl Greville. „Kapitáne!“

Bourne a jeho muži se vhrnuli dveřmi a obklíčili dva mnichy. Kapitán se podíval na Odina, který jen pokrčil rameny. „Tolik k kněžské nobilese,“ zabručel Bourne. „Vidím, že je to další mnich s ohněm.“ Nařídil Grevillovi, aby pomohl Clodiově z lázní. Pak nařídil dvěma svým mužům, aby Odinovi zajistili nohy. Odino do nich kopal a kapitán povolal další vojáky. Teprve když byl mnich úspěšně svázán, vystoupil. „Dám vám ještě jednu šanci, abyste se vykoupili. Kde jste schovali ďábelského chlapce?“

„Co je to ďábelský chlapec?“ zeptal se Odino. „Nikdy jsem neviděl nic takového...“

Bourne praštil Odina pěstí do hrudi. Kašlajícímu knězi odpověděl: „Zase, kde je ten ďábelský chlapec?“

„Za celý svůj život jsem žádného ďábelského chlapce neviděl—“

Odinoovi praskla čelist pod úderem další pěstí. Vystříkla se krev a sliny.

Bourne zařval: „Zase ten ďábelský chlapec?“

„Odpouštím vám, kapitáne,“ poznamenal Odino s úšklebkem. „Kéž vám Pán ukáže—“

Odino se pod silou dalšího úderu ohnul.

„Ďábelský chlapec?“ zeptal se Bourne.

Odino zvedl hlavu, vynutil si úsměv a rozpačitě na něj mrkl. Bourneovi se vařila krev v žilách.

Poté Odino trpěl nespoutaným hněvem kapitána, který během svého krátkého pobytu v opatství zažil více nevysvětlitelných hrůz, neodpustitelných chyb a naprosté hlouposti než za všechny své dny jako voják. Přesto poté, co palčivá bolest pomínula, poté, co se krev nahromadila tam, kam nepatřila, se Odino tolik netrápil. Poté, co mu otekly oči a zavřel se a už nedokázal předvídat další úder, už ho netrápilo očekávání. Poté, co zvonění v uších umlčelo křik kapitána, nastal klid. A poté, co mu žebra praskla v záblesku příjemných vzpomínek na minulost v katakombách s Ivanem, Lazarem, Miguelem a Thateem, nepotřeboval k úsměvu žádné zuby. Koneckonců, život k němu byl dobrý.

„Probudte se!“ zařval Bourne a hodil vědro vody na svázaného klečícího mnicha. Odino zalapal po dechu a opřel se na paty.

Greville k němu přispěchal a chytil ho za paži. „Odino, z Boží milosti, řekni to kapitánovi.“

Odino se opřel celou svou vahou o mnicha a zasténal. „Já - já - žádám o rozřešení a poslední pomazání. Ne - moc času.

Přiveďte - mnicha Nicholase. Žádám - o zpověď - pouze - jemu.“

„Už žádní kněží! Přiznejte se mi!“ zvolal Bourne, mrštil vědrem a roztříštil ho o zed. „Mluvte jen se mnou!“

Clodius, stále se držíc za hrud, přistoupil k Bourneovi. „Kapitáne, dovolte mi. Jsme povinni poskytnout poslední pomazání, pokud o to budeme požádáni. Je naší nejhlubší povinností se podřídit - pravidlu božsky ustanovenému Jeho Svatostí a přísně vymáhanému nařízením Svatého stolce. Nemůžeme mu odepřít poslední zpověď od kněze, kterého si sám vybere.“ Clodius zašeptal: „Prosím vás, splňte mu tuto jednu žádost a v jeho zpovědi se od mnicha Mikuláše dozvíme, kde se skrývá Lazar Groteskní. Jako jeho nadřízený mám

prostředky přesvědčování.“

Bourne se na Clodia jen zamračil, když se stráže rozestoupily od vchodu do lázní a kolem nich se prodral zadýchaný voják. Muž se k Bourneovi přiblížil, popadl dech a promluvil. „Dovolte mi, kapitáne. Vaše okamžitá přítomnost je vyžadována v kostele.“

„Za jakým účelem?“ zeptal se Bourne a zamračil se.

Voják si prohlédl zvědavé tváře kolem sebe, než se naklonil k Bourneovu uchu a tiše promluvil: „Je to nezbytné, kapitáne.“

Bourne si odfrkl, otočil se a poklepal Clodia na hrud'. Mnich se podíval na krvácející klouby, když k němu kapitán promluvil. „Dovolte knězi vykonat poslední pomazání. Po mém návratu očekávám, že se dozvím, kde se ďábel nachází. Udělejte to.“ Clodius souhlasil a Bourne se otočil k nejbližšímu strážnému a ukázal na Grevilla. „Postarejte se, aby byl doprovázen do koleje. Má přivést mnicha k posledním pomazáním – pouze mnicha Nicholase.“ Zajistil pochodeň a následoval vojáka z budovy. Clodius si okamžitě přitáhl Grevilla k sobě a zašeptal: „Po tvém návratu se shromážděte od Nicholase z Lazara...“ „...máš kde bydlíš?“ Dejte mu jasně najevo, že se osobně postarám o to, aby zbývající dny v opatství Gardiens strávil s největším pokáním a naprostým tichem, samozřejmě v neúnavné úctě k Pánu. Nyní musím následovat kapitána – vypadnout – a pospíšet si, než Odino projde a navždy si s sebou odnese informace o Groteskově pobytu.“ Greville přikývl a odešel s vojákem, zatímco se Clodius plížil do stínů a z dálky sledoval Bournea.

Kapitán zahnul za roh katedrály a voják ukázal směrem k obvodové zdi katedrály, kde na zemi vedle svých bot seděla řada mužů a pod kruhem světla pochodní si hladila bosé nohy.

„Stalo se to teprve před chvílí, kapitáne.“ Voják doprovodil Bournea k bočnímu vchodu do kostela a ukázal na dveře. „Vidíte? Táhle. Uniká hořící mlha.“

Bourne se blížil ke vchodu a prohlížel si černou mlhu, která se vytrvale valila z jeho prahu. a skrýval zem. Dřepl si a projel prsty vířícím mlhou, přičemž prudce odtáhl puchýřovité konečky prstů.

Voják poznamenal: „Jistě, kapitáne. A voní to smrtí.“

Bourne si přičuchal k prstům, když couval z mlhy. Prohlédl si katedrálu.

„Vojáku, chci, abyste co nejrychleji zamířil do ubytovny a informoval seržanta, že“ Volám třetinu jeho odpočatějších mužů, aby se shromáždili u opatské studny. Vedle ní leží vědra. Muži budou nabírat vodu, sbírat hlínu a míchat vědra s blátem. Chci, aby každý...

Praskliny a štěrbiny utěsněte. V případě potřeby pohřbete celý kostel.“

„Ano, kapitáne.“ Voják přikývl a odběhl.

Bourne si pod baterkou prohlížel bolavé konečky prstů a přemýšlel o mukách, které Bratr Grate musel trpět. Zvuk kroků obrátil jeho pozornost k spěšně se blížícímu strážnému. Muž se zastavil, popadl dech a oslovil ho. „Je to naléhavé, kapitáne!“

„Cože, teď?“

Voják ukázal na střechu katedrály. „Sochy se hýbou!“ Bourne krátce pohlédl vzhůru a pak na něj přimhouřil oči. „Dovolíte-li, jsou vidět i proti měsíčnímu světlu.“

„Ukažte mi to,“ odpověděl Bourne. Strážný doprovázel Bournea na opačnou stranu V katedrále ho kapitán varoval: „A raději by se měli hnout, jinak já pohnu s tebou.“ „Hýbou se,“ ujistil ho voják.

S každou bizarní událostí, kterou Bourne zažil od svého příchodu do opatství, se další hrůzný objev rovnal jen dalšímu klišé přidanému do stále se zhoršujícího seznamu surrealistických událostí. „Byl jsem přesvědčen, dalo by se to říct.“

Mnich Clodius se rozhlížel po tmavém koutě refektáře a upíral bystrý zrak na Bournea. a stráž, když kroužili kolem katedrály. Kapitán se připojil k několika vojákům, kteří se shromáždili, aby si prohlédli horní části kostela. Muži ukázali vzhůru a Bourne se postavil do přímé viditelnosti s měsícem. Clodius se proplížil křovím, aby lépe viděl to, co poutalo jejich pozornost.

S knihou, krucifixem a zázátkovanou placatkou v ruce vyběhl bratr Nicholas z ložnice. Pruh zdobené látky mu visel přes krk jako šátek, jehož volánové konce vlály ve větru. Zatímco se mladý bratr prodíral řadou nic netušících strážů s pochodněmi, Greville a jeho vojenský doprovod spěchali za Nicholasem a volali na něj, aby mu umožnili volný průchod. Nicholas dorazil k lázním a protlačil se kolem vojáků, přičemž na ně celou dobu křičel: „Je to kněz – muž Boží! Jak jste mohli dovolit svému kapitánovi –“

Nicholas vešel dovnitř a ztuhl. V mihotavém světle vojenské pochodně nepoznal hromadu v rouchu a krvi zmačkanou u paty sloupku lázně. Prohlížel si klečící strážce, které držely mnichovi hlavu a tiskly mokré hadřík k jeho zarudlým a oteklým očím. Nicholas se rozběhl ven. Položil své materiály vedle zraněného mnicha a prohlédl si ho. „Ne,“ poznamenal a oči se mu zalily slzami. „Došlo k chybě. Tohle není on.“ Otočil se a zíral.

na podlaze, smál se a plakal ve svém zármutku. „Tohle není—“

Nicholas skočil na nejbližšího strážného a udeřil se hlavou o kamenné dlažby. Zbývající vojáci se na něj vrhli a odtáhli ho pryč.

„Nicholasi! Ne! Není čas!“ Bublavý Odinův hlas okamžitě utišil vztek mladého mnicha, který bezvládně zeslábl a rozplakal se. Pak si posbíral své věci a vynadal vojákům. „Poslední pomazání vyžaduje slušné soukromí!“ Vojáci se podívali na Grevilla, který jim slavnostně kývl, než se stáhl ke vchodu do lázní. Muži následovali Grevillova příkladu a vyšli z budovy.

Odino zašeptal Nicholasovi: „Pojď blíž, chlapče. Musíš něco vědět.“ Mladý mnich přiložil ucho ke rtům zlomeného mnicha. Když Odino mluvil, Nicholasovi se rozšířily oči. Odtáhl se, upřeně se na Odina zadíval a zeptal se: „Lazar je jedním z nich?“

„Drž jazyk za zuby,“ zašeptal Odino a krátce se podíval na Grevilla skrz oči téměř oteklé a pevně zavřené, než pokračoval. „Potřebuji od tebe úkol.“ Nicholas pozorně naslouchal a občas přikývl. Odino se rozkašlal a opřel si hlavu o sloup. „A teď mi dej slovo, že to dotáhneš do konce, Nicholasi.“

Mladý mnich si setřel slzy z tváře. „Přesto zemřeš! Co žádáš –“
„Už jsem mrtvý!“ skočil mu do řeči Odino. „A teď mi přisahej, co mi slibuješ!“
Nicholas se zhluboka nadechl a povzdechl si. „Staň se vůle tvá, jak si přeješ.“

Třesoucími se prsty si kněz upravil zdobený hadřík, který mu visel kolem krku. Políbil ho, než zvedl lahvičku s pozeňnaným olejem, která stála vedle něj. Pak lahvičku odzátkoval a zastavil se, aby se podíval na Odina. Mezi zakašláním se mnich snažil věnovat Nicholasi uklidňující úsměv, i když svého milovaného mladého učedníka dokázal ve světle pochodně rozeznat jen jako stínový obrys. Nicholas však za gestem svého mentora znal skrytou bolest a odhodlání. Naklonil lahvičku a palcem lehce pokřižoval Odinovo čelo, rty a srdce. Pak otevřel knihu Písma svatého.

Odino se modlil: „Odpusť mi, Pane, mé minulé prohřešky proti Tobě.“ Zatímco pokračoval ve své zpovědi, Mikuláš se nad ním naklonil a mumlal latinské pasáže z Posledních pomazání.

Konečně Nicholas otevřel oči a oslovil Odina. „Ve jménu Kristově, jsi rozhřešen, Delone Odino des Gardiens.“
Odino zakašlal a sípavě řekl: „Pojďme do toho, Nicholasi.“

Mladý mnich se kradmo podíval za sebe a zahlédl zvědavého Grevilla, jak se s pochodní naklání daleko do dveří. Nicholas tajně nalil olej z baňky. Zvedl kovový kříž, kousl se do rtu a potlačil dech, zatímco mu po tvářích stékaly proudy slz. Pak se téměř schoval za Odina a pevně chytil ruku, která mu ležela otevřená. Nicholas sklouzl ostrou hranou kříže na přiléhající kůži mnichových prstů a silným trhnutím roztrhl hlubokou ránu. Náhle se Odinovým prstům snesl proud krve a Nicholas nasměroval teplý proud do baňky.

Greville se rozběhl k nim a vrhl na ně svou baterku. „Nesmíš ho rozvazovat, Nicholasi!“ „Já ho nerozvazuji.“

Greville si všiml lahve. „Puštění žilou není součástí posledního pomazání. Zabiješ ho!“ „Starej se o sebe, Greville! To je součástí jeho posledního přání.“

„Takže je to konečné, pokud by toužil jen po smrti.“ Greville pokrčil rameny, ochromený vším, čeho byl dnes svědkem, když ustupoval ke vchodu do lázní.

Když byla baňka téměř plná, Nicholas ji spěšně zazátkoval, stáhl si z hrdla zdobenou látku a pevně sevřel Odinovy prsty. Obešel Odina a zašeptal: „Hotovo, mnichu.“

„Jistě, stane se to,“ odpověděl Odino s oteklýma očima. S vytrvalým úsměvem otočil hlavu, jako by obdivoval příjemnou krajinu.

„Odino?“ Nicholas položil mnichovi ruku na rameno a jemně s ním zatřásl.

Odino přikývl a blouznil: „Je to pták v kleci, Ivane. Čeká ho jiný svět.“

„Odino?“ Nicholas s ním znovu zatřásl.

Mnich pokračoval: „Ach, vskutku! Lazar si s tím nebude vědět rady. Naučím ho jezdit na koni.“ Zasípá smíchy. Mikuláš se opřel a plakal. Odino se zatvářil znepokojeně. „Co uděláme s koňmi? Vojáci...“

střežit stáje.“

Plačící mladý mnich políbil Odina na tvář. „Jdi s Bohem, příteli.“

„Nikdy neviděl oře,“ poznamenal Odino s úsměvem. „Poletí jako vítr!“

Nicholas sevřel teplou baňku a vstal, přičemž nechal svázané Písmo vedle svázaného Odina. Mladý učeň stál a plakal, nyní stejně slepý k okolí jako jeho umírající mentor. Neplakal, protože Odinovy myšlenky byly zaměstnány Lazarem místo jím samotným. Ani ho netrápila představa, že si ho Odino už neuvědomuje. Plakal, protože po boku Odina umírala jeho nejčistší část.

Pronikavý zvuk bitevního rohu se rozléhal pozemkem opatství. Nicholas si otřel obličej a otočil se. Uviděl Grevilla, jak vychází ze dveří, zatímco stráž opouští svá místa a běží k výzvě k boji. Jeden z vojáků na koni Grevilla málem ušlapal a ten se zapotácel zpět do budovy.

Nicholas oslovil Odina a hluboce se uklonil: „Staň se tvá vůle, příteli.“ Otočil se a spěchal ke dveřím, když mu Greville zablokoval cestu. „Kam jdete s tou placatkou, mnichu? Nemohu vám dovolit opustit lázeňský dům. Pokud byste laskavě počkal na...“

„Prásk!“ Beze slova udeřil pěstí Grevilla do čelisti a odhodil ho i s pochodní ke zdi. Mladý mnich zařval a vyběhl z budovy.

„S Odinem je konec! S Ivanem je konec! A teď jsem s tím hotov taky!“ Mikuláš se řítit do ložnice se vším, na čem mu záleželo: s teplou lahví, posledními vzpomínkami na svého svatého mentora a s drahocenným párem těžkých, dobře ušitých bot skrytých pod záhyby mnišského roucha, které by jistě mohly pomoci zpečetit slavnostní slib, který dal na počest Odinovy poslední žádosti.

Nádvoří se vířilo, když siluety běžících vojáků procházely jižní branou opatství a opouštěly své hledání hřbitova. Pozemek označovala ohnivá linie, když se z koleje směrem ke katedrále valil průvod stráž s pochodněmi. Muži křičeli, brnění chrastilo a kopyta koní duněla za neúprosné melodie volajícího rohu – klášteru nyní dominovala masivní formace bojové koordinace.

Greville se probudil, zavrtěl se a plácl si do doutnajícího rukávu. Vedle něj, v rohu Z lázní vířivý sloup plamenů pohltit hromadu rób, které Ivan použil při útěku. Vypotácel se z budovy a dusil se. Klodius ho chytil.

„Zuří oheň!“ zalapal po dechu Greville a třel si čelist. „Nicholas unikl.“ Clodius ho zatáhl za paži. „Na tom nezáleží! Pojdte se mnou!“ Oba mniši opustili oranžovou záři dveří lázní a vykradli se do tmy. Plížili se po stinné straně refektáře a pak se schovali za úkryt jalovcových keřů. Rozhrnul keře a sledoval, jak se vojáci shromažďují do nepřerušovaných řad, které obklopovaly celý obvod katedrály. Oři provázeli vozy s municí severní branou opatství, zatímco se nad střeženým pozemkem nesly překrývající se výkřiky přísných rozkazů.

„Proč se shromažďují?“

Clodius ignoroval Grevilleovu otázku, poplácal ho po rameni a ukázal směrem k úpatí opatské zdi. „Kapitán položil na svitky kámen – hned tam, za...“

vojáci. Mohli byste to vidět?“

Greville napjal zrak. „Ale není tu žádný kryt. Chytí nás!“

„Neuděláš to, pokud budeš neúměrně spěchat.“

Greville se otočil. „Já?“ zeptal se nevěřičně.

„Drž se u paty zdi a tma bude tvým krytem. Vojáci hlídají jen katedrálu.“

Greville zalapal po dechu. „To vy se jich snažíte získat!“

Clodius popadl Grevilleovu hrst za roucho. „Máme málo času! Vidíš? Táhle!“ Ukázal na střechu katedrály.

Greville vzhlédl a spatřil stovku kamenných soch svíjejících se jako hnízdo ospalých hadů. Sochy se shromáždily poblíž každého okraje terasovitých říms.

„Panebože! Hýbou se!“ zvolal Greville a pokřičoval se.

„Vskutku!“ Clodius s ním zatřásl. „Musíme odtud uprchnout – a s těmi pažemi. A teď je přiveďte, dokud je čas. Pohněte se!“

Greville se odtrhl od důstojného mnicha. „Zapomněl jsi už na Ivanův osud z ruky kapitána? Nenechám se zabít kvůli svitku papírů!“

„Dobře,“ odplivl si Clodius a zvedl bradu. Otočil se a začal se spouštět po zadní straně... refektáři a bručel. „Až pro ně seženu kupce, nečekejte žádné odškodnění ani soucit!“

Greville za ním zavolal: „A až tě kapitán probodne svou čepelí, nečekej soucit ani poslední pomazání!“ Clodius ho rozmrzele zamával a zmizel ve tmě. Greville se otočil, rozestoupil křoví a uviděl obrněného koně s pochodní, jak cválá z vzdáleného rohu katedrály. Kapitán Bourne zpomalil koně a držel pochodeň nad hlavami pilných vojáků, kteří sbírali munici z pomalu projíždějícího vozu.

„Pikníky a oštěpy, slyšte mě,“ zvolal Bourne k řadám mužů, které obklopovaly kostel.

„Držte se nízko u země – hluboko pod hroty. Zapřete zbraně o zem a připravte meče v nižší ruce. Ti z vás, kteří mají dlouhé nože, je vytaste a bodněte je vedle své přední nohy. Na mé znamení vymrštíte meč, nahlas zavoláte a nalákáte střešní dábly na své zbraně. Seržanti gardy, vezměte si můj rozkaz!“ Jízdní důstojníci volali přes přílby formace lemované obvodem a opakovali Bourneovy rozkazy. Pikiněři a kopiníci se vrhli

vyrázili s tasenými meči a vytvořili první obrannou linii.

„Kuše, slyšte mě! Na můj povel vystřelte ze svých zbraní dle libosti.“
„Zůstaňte na kolenou a nedávejte šípy do pouzder. Shromážděte je na zemi vedle sebe. Utratíte všechny své šípy a budete bránit muže před sebou. Seržanti gardy, neste můj rozkaz!“ Jakmile obrnění jezdci dali formaci pokyn, vyhrnula se vlna střelců z kuše a zakryla pikinery svými zbraněmi.

Bourne si prohlédl střechu katedrály, než nasměroval svého koně podél rostoucího shromáždění. „Šípy, slyšte mě! Rozestupte se rovnoměrně. Stůjte vzpřímeně za kušníky a kryjte přední řady. Ti z vás, kteří používají ústa k rychlému vystřelení, smíte kousnout maximálně dva šípy. Než přivoláte svého dodavatele, vystřelte všechny své šípy na dáblů!“ Vyvalila se zeď lučištníků a Bourne otočil svého koně a křičel: „Dodavatelé, slyšte mě! Z vozů buďte rychlí a klidní. Držte se v klidu a pokládejte zásoby k nohám svých vojáků a signalizujte jim plácnutím ne vyšším než jejich bota. Seržanti gardy, neste můj rozkaz!“

A když kapitán předával rozkazy svým řadám pěšáků, Greville zahlédl slabou siluetu Clodia, jak se řítí vpřed a strádá na místě, plaše se pohybujíc podél paty opatské zdi. Postupoval v souladu s neustále se měnícím směrem Bourneovy pozornosti.

Bourne zvedl ruku a připravil své muže. „Kuše, vystřelte první ránu proti dáblům! Miřte rovnoměrně mezi ně. Kopí a oštěpy, na můj povel!“ Bourne prohlédl horní římsy kostela a pak mávl rukou. „Volný!“ Když katedrálu zaplavila salva šípů a nad kamennými Groteskami explodovala sprška jisker, Clodius se vrhl vpřed, převrátil kámen, popadl svitky a spěchal k refektáři. Kopiníci chrastili meči o oštěpy a posměšně se posměvali, zatímco kušníci spěšně znovu nabíjeli zbraně.

Sochy se plížily blízko okraje střechy a shlížely dolů na armádu, která je přivolala. Na pohled se žádné dvě kamenné bestie nepodobaly stejné. Pod úplňkem byly jasně viditelné jejich groteskní rysy. Některé měly hlavy ptáků, jiné psů a hadů. Jejich těla byla směsicí různých zvířat – částečně lvích, lidských a prasečích – a měly drápy, tesáky, kopyta a ocasy. Každá z nich připomínala ohavnou směsici několika tvorů, přestože ve své jedinečnosti sdílely společný rys: na hřbetech každé z nich visel rozlehlý pár blanitých křídel.

„Uvolněno!“ Vystřelila další vlna blesků a další sprška jisker zaplavila kamenné Grotesky, rozpoutala zuřivost skřípajících křídel, skřípajících zubů a hrabajících drápů. Skřípění a řev se nesl nad pozemkem opatství, když se obraceli proti sobě a soupeřili o místo na terasovitých římsách. Padali dolů, opouštěli střechu katedrály a valili se na vojáky jako vražda žulových vran nad měsíčním polem.

„Kopí! Šípy! Ozbrojenci!“ křičel Bourne. Přesto se řady zlomily, zbraně byly odhozeny a vojáci se rozprchli. Pekelná zábava se chystala.

Clodius poletoval se srolovanými stránkami kolem refektáře, míjel Grevilla a křičel : „Pospěš si! Neohlížej se!“ Oba mniši se rozběhli přes nádvoří a prchali před křikem a jekotem strašlivého útoku. Clodius skočil do křoví za lázněmi a popadl Grevilla. „Jižní brána je nehlídaná! Obejdeme vnější zeď opatství, zamíříme ke stájím a zajistíme si koně!“ Clodius se prodral z křoví a vrhl se po stinné straně lázní nahoru.

Greville se za ním rozběhl, zakopl o hromadu róby a kutálel se do měsíčního světla. Teprve tehdy objevil Ivanovo tělo s prázdnými očima. Greville se vyškrábal na nohy a volal za Clodiem. Clodius se zastavil, ohlédl se na něj a Greville uviděl bělmo jeho očí a na tváři ztuhlý výraz hrůzy. Greville ztuhl.

„Neotáčej se,“ odplivl si Clodius a ustupoval k bráně opatství. „Setkám se s tebou v...“ stáje.“

Greville se ohlédl přes rameno a zahlédl velkého kamenného groteskního tvora, který se kradmo blížil. Byl podobný Gryfovi, s okřídleným tělem lva a obří hlavou a drápy... dravý pták.

Greville se s vzlykáním zhroutil ke zdi lázní. „Pomoz mi, Clodie.“ S každým třesoucím se krokem směrem k přední části lázní se žulová bestie rovněž blížila. „Proboha, zavolejte to pryč!“ Místo toho Clodius uprchl. Greville křičel, běžel za roh budovy a shýbal se do kouře, který se valil ven.

vchodu do lázní. Zářící hromada rób osvětlovala její ztemnělý vnitřek.

Greville se schoval za středový sloup – dřepěl ve stínu za širokými zády zakrváceného a věčně se usmívajícího Odina, který zíral jen na prasklinu v podlaze. Odino byl příliš mrtvý na to, aby zachránil smrkající roucho před ohavností, která nyní kráčela dveřmi, prohledávala tmou a škrábala kamenné dlažby.

Clodius se rozběhl do bezpečí a srazil se s vojáky, kteří mezitím opustili svá stanoviště. Mnichovy drahocenné stránky se roztroušily po zemi a on je sesbíral na svém

ruce a kolena. Pak se vrhl k jižní bráně, ústa doširoka otevřená hrůzou, dost široká na to, aby vydal strašlivý výkřik, který se nesl nádvořím, když se na něj snesla létající socha a sebrala ho ze země. Její grotesknost se nemohla srovnávat s žádnou hrůzostrašností, která se snesla ze střechy katedrály, protože nesla tělo hada, hlavu kozy a nohy jako mnoho vlečoucích se pavouků. Ohavnost přenesla Clodia přes opatskou zeď vysoko k nebi – dost vysoko na to, aby celá krajina slyšela trvalou hrůzu v jeho hrdle. Smetla dobrého mnicha pryč, hluboko do nedotčených lesů, do nejtemnějších míst označených jen stopou slz. a křehké stránky, které přšely z černých nebes.

Kapitán Bourne a jedenáct jízdních vojáků, stále ještě uvnitř opatství, s duněním vyrazili z severní bránu, cválající přes mýtinu a řítící se po Abbey Road směrem k vesnici Murat. „Držte se pohromadě!“ křičel Bourne. „Meče vysoko a hlavy nízko! Držte se pod stromy!“ Ale z každého volného místa v lese se ozval výkřik, který signalizoval ztrátu dalšího muže vyrvaného z jeho oře. S každou ranou ležel další kůň rozdrčený pod trhajícími se drápy kamene. Vskutku, večer patřil zlověstnému andělovi, který se smál a chodil tam a zpět hluboko v zemi.

Kardinál Jean-Francois Blasi tak s pouhými několika recitovanými slovy z téměř zapomenuté sbírky Naramsinových překladů sám zničil jedno ze dvou nejlépe opevněných opatství Svatého stolce – Abbaye des Gardiens – a rozdrtil nejschopnější rotu Jeho Veličenstva Královské gardy – elitní jednotky kapitána Bournea . V prchavém okamžiku potřebném k páření a smrti jepic, jediným rouhačským činem, stála mise jednoho muže za pomstou životy čtyř set vojáků, kněží a panošů, přičemž otevřel druhý ze tří brán a dále oslabil Velkou pečeť, která sloužila jako samotný závěr Velké propasti.

Hluboko pod rozpadajícím se opatstvím – hluboko pod hořícími katakombami – z hlubin pekla se ozýval serafínský smích Lucifaela, neboť ta zatracená událost si zasloužila její nerozdělenou pozornost.

~*~

Půl večera putoval Lazar přesně na západ pod velkým měsícem a mořem hvězd. Zdolal skalnaté, nezkrotné kopce provincie Auvergne a prodíral se jejím rozlehlým, stinným výhledem – to vše jeho smyslům neznámé. Cestou, když záchvaty strachu ustoupily klidnějšími okamžikům, které mu daly pauzu k vnitřnímu zamyšlení, považováno za hlavní příčinu takových znepokojivých pocitů.

Lazarus jednoduše znal pouze hranice katakomb opatství – podzemního světa, který opustil. Jeho tunelové zdi stály pevně, jejich pevné a vodící stezky se navždy měnily. Neochvějná předvídatelnost katakomb dokázala utišit jakékoli chvilkové potíže, které ho mohly trápit, a nyní shromáždění tohoto místa a těch, s nimiž tam žil, sloužilo něčemu stejnému účelu. Jenže teď věděl, že je už možná nikdy neuvidí – srdce mu v hrudi leželo těžké jako žula.

Lazar už dlouho znal mechanismy svých snů a jejich neustále se měnící vizuální krajinu. Například pokud by se jeho sny někdy proměnily v nekonečnou noční můru, byl vždy schopen se probudit, i kdyby jen proto, aby si vykouzlil jejich příjemnější a předvídatelnější podobu. A Lazar často snil o světě za hranicemi...

katakomby a zároveň si skládal dohromady každý detail, který se o tomto mimořádném místě dozvěděl. Přesto nikdy nepochopil, že se může jevit jako tak nepředvídatelná a nevyhnutelná noční můra, jako se stala právě teď. Nebyly zde žádné vodící stezky ani klikaté dlažební kameny – nerovný a nepředvídatelný terén se zdál rozprostírat do nekonečna. Možná, že kořen jeho znepokojivých pocitů byl pohřben někde v znepokojivé představě, že se prostě nedokáže v tu chvíli probudit a probrat se známým zvukem otcova hlasu, který ho volal, aby znovu zapálil pochodně v katakombách.

Prochladlý a unavený Lazar zdolal poslední z mnoha zrádných hřebenů. Stál na jeho vrcholu hřeben, jeho špinavé roucho vlalo jako prapor v prudkém východním větru. Tmavými oky prohlížel hluboké údolí, suché a skalnaté koryto řeky. Přes kamenitou údolí se proti svahu malé hory zvedal strmý útes a na úpatí útesu, Lazar objevil nápadnou podobnost s ohromenou tváří s vyjícími ústy – Horská ústa. S ponurým odhodláním, které se rovnalo Ivanovu, napjal ramena a sestoupil z hřebene jako hrdý muž odsouzený k šibenici. Kráčel stinným kamenným údolím a směrem k útesu, dokud ho jeho zející ústa nepohltila.

[Konec 8. kapitoly]



Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —



~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~